

X

Arrest

nr. 320 519 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUNDAHL, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker zou sedert 18 november 2000 in België verblijven. Na een aantal correctionele veroordelingen, onder meer wegens drugshandel, werd hem op 17 november 2008 een ministerieel besluit tot terugwijzing betekend. Bij zijn vrijlating uit de gevangenis op 23 mei 2012, werd hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en trad het terugwijzingsbesluit in werking.

1.2. Op 23 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet).

1.3. Deze aanvraag werd op 9 oktober 2012 ontvankelijk verklaard. Er werd hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Verzoeker diende op 2 mei 2016 een nieuwe aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2016 nam de verwerende partij een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Het beroep tot nietigverklaring tegen zijn deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nummer 179.241 van 13 december 2016. Het administratief cassatieberoep tegen deze beslissing werd niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking van de Raad van State van 7 februari 2017.

1.5. Op 14 mei 2018 werd aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven met vasthouding met het oog op verwijdering. Op 24 mei 2018 schorste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 5 september 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 25 september 2018 nam de verwerende partij een beslissing tot uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker handeling heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van de Raad nummer 223.031 van 21 juni 2019. Dit arrest werd echter vernietigd bij arrest van de Raad van State nummer 252.002 van 28 oktober 2021. Bij arrest nummer 272.400 van 9 mei 2022 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de uitsluitingsbeslissing van 25 september 2018.

1.7. Op 2 augustus 2022 verleende de arts-adviseur een medisch advies. Op 3 augustus 2022 werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 5 september 2018 ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Dezelfde dag werd eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker afgegeven. Met de arresten 283.018 en 283.019 van 11 januari 2023 werden deze beslissingen vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Op 25 april 2023 gaf de arts-adviseur een nieuw medisch advies. Op 25 april 2023 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk maar ongegrond verklaard. Hiertegen diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RvV 306 885.

1.9. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"NAAM: [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zieh naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- Het hoger belang van het kind : geen kinderen vermeld in de aanvraag*
- Het gezins- en familieleven : geen andere familieleden vermeld in de aanvraag*
- De gezondheidstoestand : geen medische tegenindicatie om te reizen (zie advies dd. 25.04.2023)*

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk

vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van artikel 8 juncto artikel 13 van het EVRM, schending van artikel 7 en 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, schending van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ("Terugkeerrichtlijn"), en schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht

Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal een schending van verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen.

Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeker verblijft ondertussen meer dan 23 jaar onafgebroken in het Rijk. Verzoeker spreekt Nederlands en is geïntegreerd. Verzoeker heeft een sterke sociale kring uitgebouwd en zijn volledige privéleven speelt zich af in België.

Louter en alleen op basis van het administratief dossier is verwerende partij hiervan op de hoogte. Desondanks houdt zij hiermee geen enkele rekening in de bestreden beslissing. Artikel 8 EVRM en het privéleven van verzoeker noch zijn lange verblijf in België worden vermeld in de bestreden beslissing.

In Tunesië daarentegen heeft verzoeker geen familie meer. Zijn volledige privé-, gezins- en familieleven speelt zich af in België: hij heeft hier een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen en wordt geholpen door humanitaire organisaties zoals 't Wagewiel (stuk 4). Verwerende partij was op de hoogte van verzoekers' privéleven gezien de verblijfsaanvragen die verzoeker indiende in het verleden en waarin dit werd uiteengezet.

Verzoeker diende op 1 september 2023 ook een aanvraag humanitaire regularisatie (9bis Vw.) in bij de Stad Antwerpen (stuk 5). Dit omwille van het feit dat zijn volledige privéleven zich afspeelt in België. Verzoeker wacht nog op een woonstcontrole door de wijkagent.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend gelijktijdig met en omwille van de beslissing van 24 april 2023 tot ongegrondheid van het verzoek tot medische regularisatie van 5 september 2018. Tegen die beslissing werd apart beroep aangetekend door verzoeker. Een vernietiging van die beslissing dient automatisch te leiden tot een vernietiging van het ermee gepaard gaande bevel, omdat de gezondheidstoestand van verzoeker en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige zorgen onvoldoende en onzorgvuldig is onderzocht.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij actueel rekening heeft gehouden met het opgebouwde privéleven van verzoeker in het Rijk.

In de bestreden beslissing wordt enkel volgende reden voor het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven:

...

Dit is echter geen 'onderzoek' en is niet gestoeld op de feiten van verzoekers leven in België. De bestreden beslissing maakt een bijzonder intensieve inmenging in verzoekers privéleven uit aangezien hij sinds zijn aankomst in België in 2000 onafgebroken in het land verblijft.

Desondanks hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoekers' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verder geeft verwerende partij verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek van 7 dagen (zie stuk 1). Artikel 74/14 §1 bepaalt dat een termijn van 7 tot 30 dagen wordt toegekend aan een derdelander die niet gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Verwerende partij nam de ondergrens van de mogelijke termijn die zij verzoeker kan toekennen, zonder te motiveren waarom. Het gaat om een verzoeker die ondertussen meer dan 23 jaar in België verblijft en geen banden meer heeft met zijn land van herkomst Tunesië.

Het gaat bovendien om een man met medische problemen die noodzakelijke opvolging behoeven. Had verwerende partij zorgvuldig gehandeld, quod non, had zij verzoeker minstens de bovengrens van 30 dagen que termijn voor vrijwillig vertrek moeten verlenen. Door verzoeker slechts een termijn van 7 dagen toe te kennen handelt zij onzorgvuldig.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privé-, gezins- en familieleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden. Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

In arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleids marge van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM 7 worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54).” De verschillende facetten van verzoekers opgebouwde gezinsleven in België dienden eveneens in rekening te worden gebracht door verwerende partij. Verwerende partij diende een degelijk onderzoek te voeren naar verzoekers privéleven en op basis daarvan een afweging te maken in de zin van het tweede lid van artikel 8 EVRM, quod non. Elk spoor van dit onderzoek ontbreekt.

Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er hoeft met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Zoals het EHRM in Maslov t. Oostenrijk heeft gesteld:

“However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see, for instance, Ünür v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR-2006-...; Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX with a reference to Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-I, p. 91, § 52, and Mehemi v. France, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p.1971, § 34).” 1

Er moet dus een prangende sociale nood zijn en de inmenging moet proportioneel zijn met betrekking tot het legitieme doel. In casu is er geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd.

Verwerende partij diende nochtans een degelijk en grondig onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM te voeren voorafgaand aan de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het familieleven en gezinsleven én het privéleven in aanmerking te nemen.

Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka t. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er werd in het verleden bevelen om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker, maar zelfs daarnaar wordt niet verwezen laat staan dat er naar de inhoudelijke argumentatie wordt verwezen. Deze werden tevens vernietigd door uw Raad. Verder moet benadrukt worden dat zelfs mocht dit het geval zijn, quod non, deze verwijzing naar een oud bevel dat jaren eerder werd genomen én vernietigd niet volstaat aangezien de artikel 8 EVRM toetsing een ex nunc beoordeling vereist en het dus aan verwerende partij toekomt om een actueel onderzoek te voeren in het dossier van verzoeker.

Door dit zo grondig als mogelijk onderzoek niet te voeren voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het halfslachtig, onzorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Tot slot schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel gezien zij tot totale willekeur leidt.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. In het middel voert verzoeker voert de schending aan van zijn privéleven. Hij wijst erop dat hij meer dan 23 jaar onafgebroken in België verblijft, het Nederlands spreekt en geïntegreerd is. Zijn volledige privéleven speelt zich af in België en heeft een sterk sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, zoals de humanitaire organisatie 't Wagewiel.

Het Hof van Justitie stelt in zijn rechtspraak met betrekking tot het recht op privéleven onder artikel 8 van het EVRM, dat wanneer een verdragsstaat de aanwezigheid van een vreemdeling op haar grondgebied gedooft wat het mogelijk maakt om een beslissing op een verblijfsaanvraag of de beslissing inzake een beroep tegen een weigeringsbeslissing of de beslissing op een nieuwe verblijfsaanvraag af te wachten, de verdragsstaat de vreemdeling in staat stelt om deel te nemen aan het maatschappelijk leven in het gastland en om relaties aan te knopen. Hieruit volgt echter niet automatisch dat artikel 8 van het EVRM de overheden van het gastland de verplichting oplegt om verzoeker toe te staan zich te vestigen in het gastland. In dezelfde zin, het confronteren van de overheden van een gastland met een gezinsleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). In haar rechtspraak heeft het Hof geoordeeld dat, in het algemeen, personen in een dergelijke situatie geen aanspraak ontwikkelen op de toekenning van een verblijfsrecht (zie EHRM (Besliss.) 13 mei 2003, *Chandra en anderen t. Nederland*, nr. 53102/99; EHRM (Besliss.) 5 april 2005, *Benamar t. Nederland*, nr. 43786/04; EHRM (Besliss.) 6 juli 2006, *Priya t. Denemarken*, nr. 13594/03; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, nr. 50435/99, § 43, ECHR 2006-I; EHRM (Besliss.) 31 juli 2008, *Darren Omoregie en anderen t. Noorwegen*, nr. 265/07, § 64, en *B.V. t. Zweden* (Besliss.) 13 november 2012, nr. 57442/11).

In casu beroept verzoeker zich op een verblijf in België sedert 2000. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat hij op enig ogenblik in die periode gemachtigd of toegelaten werd tot een verblijf op het grondgebied. Naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming werd hem op 28 mei 2001 reeds een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Op 21 mei 2004 volgde een tweede bevel om het grondgebied te verlaten en op 3 oktober 2004 een derde bevel. Een vierde bevel om het grondgebied te verlaten volgde op 5 maart 2005. Na meerdere correctionele veroordelingen werd aan verzoeker op 28 februari 2007 een bevel het grondgebied te verlaten met vasthouding met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde afgegeven. Deze beslissing werd op 25 april 2007 omgezet in een bevel om binnen de vijf dagen het grondgebied te verlaten. Na twee nieuwe veroordelingen wegens drugshandel werd aan verzoeker op 17 november 2008 een ministeriële beslissing tot terugwijzing gegeven. Naar aanleiding van verzoekers vrijlating uit de gevangenis, werd hem op 24 mei 2012 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Er volgde nogmaals een bevel op 9 oktober 2012.

In casu kan niet worden ontkend dat verzoeker zijn verklaarde privéleven heeft ontwikkeld op een moment dat hij wist dat zijn verblijfsstatus in België onzeker was, meer nog, dat hem reeds herhaaldelijk een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en 113). Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat in een dergelijk geval, er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zal zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoeker verwijst in dit verband naar zijn lange verblijf in België, naar zijn sociaal netwerk, het feit dat hij Nederlands spreekt en het feit en wordt geholpen door humanitaire organisaties zoals 't Wagewiel.

De Raad merkt op dat deze elementen weinig overtuigend zijn om te wijzen op uitzonderlijke omstandigheden. Verzoekers verblijf in België werd gekenmerkt door verschillende periodes in de gevangenis, wat bezwaarlijk kan worden beschouwd als een kenmerk van maatschappelijke integratie. Thans bevindt hij zich in een *fait accompli* situatie, waarbij hij zich beroept op een langdurig verblijf in België, ondanks het naast zich neerleggen van tal van terugkeerbesluiten. Verzoekers verklaarde integratie elementen blijven zeer vaag en algemeen. Zijn contact met 't Wagewiel - het enige tastbare element dat hij aanvoert - lijkt veeleer tot doel te hebben verzoeker bij te staan in een moeilijk verlopende integratie in België. Verzoeker verklaart dan wel Nederlands te kunnen, maar beperkt zich tot verklaringen; nergens blijkt uit dat hij op enig moment tijdens zijn verblijf Nederlandse taalles zou hebben gevolgd. Voor het overige blijkt uit niets een deelname aan sociale of culturele activiteiten. Uit verzoekers verblijf blijkt niet dat verzoekers banden de gewone zouden overstijgen, in die mate dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting zou bestaan. Voorts kan worden opgemerkt dat, zelfs al heeft verzoeker lange tijd in België verbleven, hij als volwassen man naar België is gekomen, en derhalve zijn vormende jaren in Tunesië heeft doorgebracht. Het land van herkomst kan hem dan ook niet volslagen vreemd zijn. Het feit dat verzoeker op 1 september 2023 een humanitaire aanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt ook geen wettelijk beletsel opdat de verwerende partij een terugkeerbesluit zou nemen. Voorts dateert de bestreden beslissing van 23 april 2023 en dus van voor de aanvraag van 1 september 2023.

In de mate verzoeker betoogt dat het bestreden bevel geen uitdrukkelijke belangenafweging bevat met betrekking tot het privéleven, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel een formele belangenafweging oplegt met betrekking tot de belangen van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand. Verzoeker betwist niet dat het bestreden bevel met betrekking tot deze elementen een belangenafweging bevat. Deze afweging wordt door verzoeker niet inhoudelijk betwist.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hij slechts zeven dagen heeft verkregen om het grondgebied te verlaten, wijst erop wijzen dat er op dat overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat met een termijn voor vrijwillig vertrek die ten hoogste dertig dagen bedraagt. De termijn voor vrijwillig vertrek strekt er toe de betrokken vreemdeling te beschermen tegen een gedwongen uitvoeringsmaatregel gedurende deze periode. Nu uit verzoekers betoog naar voren komt dat hij actueel nog steeds in België verblijft, dient te worden vastgesteld dat de termijn voor vrijwillig vertrek van 30 dagen ruimschoots verstreken is en dat er in die periode geen gedwongen uitvoeringsmaatregel jegens verzoeker werd genomen. Verzoeker heeft dan ook geen nadeel ondervonden door het feit dat deze termijn van dertig dagen tot zeven dagen beperkt werd.

Verzoeker voert geen verdere concrete elementen waarmee de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
--------------	---

A.-M. DE WEERDT,	griffier.
------------------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT